

17

אדנה אללין

שמי אדנה אללין, בן וורקו ואנו מתקו, 21 אחים במשפחה, לאחר כיסופים רבים, זכינו להגיע לארץ ישראל בשנת 1990.

אביא בפניכם את חלום ירושלים שעבר מדור לדור.

נולדתי בכפר "ווזבה" הסמוך לעיר גונדר, מרחק הליכה של כשעה וחצי לערך. זהו כפר יהודי, שבו גרו משפחות רבות, ובסמוך אלינו התגוררו הנוצרים. הייתה הפרדה מוחלטת, אזור נפרד בין הקהילה היהודית לנוצרית.

אבי עבד כחקלאי, גידל תבואה, תירס, שעורה, חיטה, אפונה, פול, תפוח אדמה, חומוס, טף ועוד גידולים שונים לצורך מחיה ומסחר.

אמא עסקה בגידול הילדים וטיפול בהם.

אני הייתי רועה צאן, שמרתי על עזים וכבשים, בסמוך למקום בו אבי ואחי הגדול עבדו. משעות הבוקר ועד לשקיעה, שמרתי על הצאן במרעה שלא יילכו לאיבוד או לשדה אחר, או שמא יטרפו ע"י חיות, בערב הייתי סופר את הצאן ומחזיר אותם לשטח מגודר סמוך לבית.

סרוק לצפיה בסרט זה

הורי הכירו בחשיבות הלימודים, ורצו שאלמד בבית ספר בכיתה א', בניגוד לדעת אחי הגדול רצה שאעזור בעבודות חקלאות. הורי הפסיקו לשלוח אותי לרעות את הצאן, ואחי אשטו - הקטן ממני בשנתיים החליף אותי "בתפקיד" והחל לרעות את הצאן.

את לימודי בכיתה א' התחלתי בגיל 7, בית הספר היה ממוקם במרחק של כשני קילומטרים מביתנו, הייתי יוצא מוקדם בבוקר עם אחותי הגדולה מולו שגם היא היתה צריכה ללמוד בכיתה א' ועם בני משפחה נוספים, עשינו את כ הדרך בהליכה. כשהגענו לבית הספר, היו כולם עומדים בשורה, שרים את המנון המדינה ואח"כ נכנסים לכיתה שהייתה מלאה בתלמידים ללא אבחנה של גיל, בכיתה א' היו גם אנשים בגילאי 30 שזו פעם ראשונה שהם לומדים. בזמן שהמורה נכנס לכיתה, כולם היו נעמדים, ורק לאחר שאמר 'בוקר טוב' ואישר לתלמידים לשבת, היינו מתיישבים.

המורה בדק נוכחות, הכנת שיעורי בית ואיחורים, מי שלא הכין שיעורי בית, היה מקבל עונש חמור מאוד; המורה היה שם את העט בין שתי האצבעות של התלמיד ולוחץ עד שהילד היה זועק, עונש נוסף היה שהילד מושיט את ידו קדימה כאשר כף היד גלויה כלפי מעלה והמורה היה מכה באמצעות שוט מעור פעמיים או שלוש ואסור היה לתלמיד לבכות, דוגמא לעונש נוסף הוא שהתלמיד היה צריך להרים את מכנסיו עד מעל לברכיים, ובברכים גלויות היה כורע והולך על חצץ, זה היה כואב ומדמם, כך שכולם היו מכינים שיעורי בית ולא מאחרים כלל. התלמידים היו חרוצים מאוד מפחד העונש. כל יום ראשון על בסיס קבוע נערכה בדיקת ניקיון של התלמידים על ידי המורים תוך כדי שכל התלמידים עומדים בשורה בלבוש אחיד של בית הספר. המשמעת היתה נוקשה וכל התלמידים עמדו בכללי ביה"ס. כך למדנו 4 שנים, עד כיתה ד'.

בכיתה ה' אני אחותי ובני משפחה נוספים מהכפר עברנו ללמוד בכפר אמבובר, מרחק של כ-10 קילומטרים לערך מביתנו, היינו קמים מאוד מוקדם בכדי להגיע בזמן וחוזרים מאוד מאוחר, אותה שיטת לימוד. כדי ללמוד ולהתכונן למבחנים היינו לוקחים פחית ממלאים אותה בנפט מכניסים חוט מעין פיתלה ומדליקים,

זה נותן תאורה טובה ומספקת לבית כך שיכלנו ללמוד שעות. כאשר היינו חוזרים בסוף יום הלימודים הביתה היינו אוכלים ארוחת צהריים ולאחר מכן הרבה מנערי השכונה הינו יוצאים ליער הנמצא במרחק של מספר קילומטרים לאסוף קרשים וחוזרים איתם הביתה על הגב, כתף או על הראש. הקרשים היו משמשים לצרכי המשפחה, לבישול אוכל להסקה, בחורף היינו נאספים מסביב למדורה כדי להתחמם.

החופש הגדול באתיופיה חל בחודשי החורף, בזמן החופשה כל ילד ונער עזר למשפחתו, אני עזרתי לאבי ולאחי הגדול בעבודות חקלאות להכין את האדמה לזריעה של תבואה מסוגים שונים כמו טף המשמש למזון העיקרי בשלוש ארוחות שלנו, ובהמשך החופש עסקתי עם בני המשפחה וחברים נוספים בהפרדה של עשב מהתבואה על מנת שהתבואה תגדל כמו שצריך ותתן פרי בסוף התהליך, וכן שמירה על הבקר ועל התבואה מפני חיות מזיקות לתבואה בתחילת חודש ספטמבר הסתיים החופש וחזרנו ללימודים.

אבא שלי עבד קשה והצליח ונחשב, לאדם עשיר וחזק. הוא גמל הרבה חסד והעניק מסוגי התבואה שלו כמות מסוימת למשפחות נזקקות.

חלום לירושלים

תמיד שמעו בבית סיפורים מההורים ומאחרים בכפר על החלום לירושלים, היו מספרים לנו על ארץ ישראל המיוחדת, שהרצפה של ירושלים עשויה מזהב ואין מוות בארץ ישראל – חיים לנצח.

היו מספרים כי יבוא יום שכולנו נגיע לארץ ישראל, שיגיע נביא שיגאל אותנו מאתיופיה לירושלים ושם נחיה, בתחילת שנות השמונים שתי אחיותיי מוקטיה, ואמרצ' עלו לארץ ישראל דרך סודן, מאותו זמן שהן עלו לארץ הגעגועים הלכו וגברו ורצון המשפחה לעלות לארץ ישראל הלך והתגבר עוד יותר.

תקופה קצרה אחרי ששתי אחיותיי הגיעו לארץ אבא שלי שיבדל לחיים ארוכים החליט שנעלה לארץ כל המשפחה יחד עם בעלה של אחותו ובני

המשפחה שלהם. הוא התחיל למכור את הרכוש שהיה לנו את הפרות ואת התבואה אך בדיוק באותו זמן בעלה של אחותו סמון ארני ז"ל חלה במחלה קשה ונפטר, ולא עלינו לארץ.

בגלל שאבא שלי מכר את כל הרכוש שהיה לנו כדי לעלות לארץ ישראל, בחורף של אותה שנה כמעט ולא היה לנו מה לאכול כמו כן חלק גדול מבני הקהילה היהודית מכרו את כל שהיה מאותה סיבה והיה רעב כבד באותה שנה.

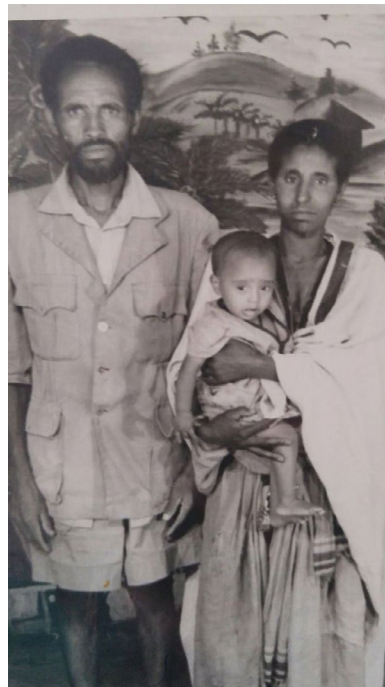

אדנה ובני משפחתו

זו היתה שנה קשה עבורנו אך ב"ה התמודדנו. לאט לאט אבא שלי התחיל לעבוד שוב בחלקות, לקנות בחזרה פרות, שוורים ולהתבסס מחדש ולפרנס את המשפחה. יחד עם זאת החלום לירושלים נשאר תמיד בעדיפות העליונה ובמיוחד אחרי ששתי אחיותיי עלו לארץ בשנות השמונים והתחילו לשלוח מכתבים שמילאו אותנו געגועים וגם עזרה כספית- כל זה גרם לחלום לעלת להתעצם עוד ועוד.

אחי הגדול, מרה, עבד בחקלאות והיה יד ימינו של אבא שלי בפרנסת המשפחה

אך יום אחד מבלי להודיע להורי עשה את דרכו לסודן במטרה לעלות לארץ בעקבות אחיותי, הוא יצא לעיר הגדולה גונדר לקנות מצרכים בסיסים כמו מלח, קפה, שמן, סוכר אך למעשה המשיך את דרכו לסודן ולא חזר הביתה. אבי לקח קשה מאוד את עזיבתו, ובמיוחד משום שלא הודיע ולא התייעץ עם ההורים, אימא שלי לא הפסיקה לבכות ימים ולילות. באותה תקופה אבא שלי חלה מאוד לתקופה ארוכה והיה על סף מוות אבל לשמחתנו הגדולה לאט לאט התחיל לחזור לעצמו וזה המקום להודות לה' אבא שלי זכה להגיע לארץ ישראל ולראות את ירושלים הקדושה אשר שנים רבות חלמו עליה.

הוריו של אדנה באתיופיה

אחרי שאבא שלי התחיל להתאושש ממחלתו, אחי שהיה בסודן על מנת לעלות לארץ הוחזר ע"י השלטונות לאתיופיה. כחלוף שנים בודדות בלבד הייתה שוב עזיבה של צעירים רבים מהכפר שבו גרנו לכיוון סודן, אחי מרה הצטרף אליהם ועשה את דרכו בפעם השנייה לסודן מתוך מטרה להגשים את החלום לעלות לארץ ישראל. מספר חודשים אחרי זה אחים של אבא שלי שהיו גרים

איתנו בצמוד אלינו החליטו לעלות לארץ ואנחנו נשארנו לבד.

שתי אחיותי שעלו לארץ בתחילת שנות השמונים ואחי הנוסף אסנקאו שעלה לארץ בשנת 1987 לא הפסיקו לשלוח מכתבים וגם סיוע כספי וביקשו שנעזוב את הכפר, שנגיע לאדיס אבבה - בירת אתיופיה.

ההחלטה נפלה ברגע אחד, עקב אירוע טראומתי. חייל מצבא אתיופיה שהתארח אצלנו בבית בחג ה"סיגד" בזמן שכל המשפחה יושבת יחד. חייל אחר שרב קודם לכן עם החייל שהתארח אצלנו ניסה לזרוק רימון לתוך הבית בזמן שישבנו כולנו לסעוד. למזלנו הרב אחת הנשים הבחינה בו כשהוא מוציא את הרימון מכיסו ואבא שלי וג'סי השתלטו עליו, לקחו ממנו את הרימון ובכך כולנו ניצלנו ממות בטוח, אך באותו לילה אבא שלי החליט שחובה עלינו לעלות לארץ במיד.

למחרת התחיל למכור את הרכוש שהיה לנו ותוך מספר ימים עזבנו את הכפר ועשינו את דרכנו לעיר הבירה באתיופיה. באותו יום שעזבנו את הכפר אני ואחי הקטן ממני אשטו הלכנו ברגל מהכפר שבו גרנו לעיר גונדר הליכה של 15 ק"מ לערך ושאר בני המשפחה נסעו עם משאית פתוחה המיועדת להובלת חול ונפגשנו בעיר גונדר. הכול נעשה במידי ללא דיחוי, לא הספקנו למכור את כול הרכוש, וחלק ממנו אבא שלי נתן לאנשים שהכיר שימכרו עבורו. כאשר הגענו לגונדר משום מה לא היו אוטובוסים לעיר הבירה של אתיופיה, ובמשך שבוע חיכינו בעיר גונדר. בבית שבו התארחנו לא היה ניתן להכין אוכל ואבא שלי כל פעם היה לוקח שנים שלושה ילדים בתורנות על מנת לקנות אוכל ולאכול. בתום השבוע כל המשפחה הגענו בטיסה אחת לעיר הבירה אדיס אבבה והתגוררנו בדירה שכורה צפופה 10 נפשות.

בשכונה בה התגוררנו באדיס אבבה היו רק נוצרים וגם הבית ששכרנו היה בית של נוצרים והיינו צרכים להסתיר ולא לגלות שאנחנו יהודים מחשש שיתנכלו לנו. לאחר בערך שלושה חודשים אחי אסנקאו שהיה בארץ ישראל חזר לאתיופיה על מנת לזרז לנו את העלייה לארץ. בתוך זמן קצר מאוד עבר בין המשרדים

השונים של שלטונות אתיופיה ותוך חודש סיים לסדר את תהליך העלייה של כל בני המשפחה ולאחר ארבעה חודשים שגרנו בעיר הבירה זכינו להגיע לארץ ישראל.

העלייה לארץ ישראל היתה שיא האושר וההתרגשות לכל בני המשפחה ובעיקר להורי שחלמו להגיע לארץ במשך שנים רבים. בתחילת חודש אפריל 1990 הגענו לארץ, היינו בטוחים שייקחו אותנו ישירות לגור בירושלים. נסענו נסיעה ארוכה מאוד משדה התעופה בשעות הלילה ונקלטנו במרכז קליטה מעלות יחד עם שני אחים של אבא שלי ובני משפחותיהם.

כאמור הגענו בשעות הלילה ובמקום קלטו אותנו עובדי הסוכנות היהודית בסיוע מדריכים דוברי השפה אמהרית אשר סייעו בתירגום. מיד אחרינו הגיעו למרכז הקליטה שתי אחיותיי אשר הגיעו לארץ בשנות השמונים, מרוב ההתרגשות לא ישנו והיה נדמה לכולנו שזה חלום ולא מציאות.

במרכז קליטה קיבלנו לשלושה חודשים דירה בה התגוררנו עשר נפשות. בחודש הראשון כולם עזרו לנו להבין את המציאות החדשה, להכיר לנו את העולם החדש והשונה ממה שהיכרנו בעבר. לתנאים חדשים, לאוכל אחר, דמויות לא מוכרות, לשפה חדשה, לתרבות שונה, בעצם שום דבר לא היה דומה למה שהכרתי בארץ המוצא אך יחד עם זאת היינו בשיא האושר.

הצעדים הראשונים שלי כנער מתבגר בארץ היו לימוד השפה העברית באולפן בפנימייה 'קרית חינוך' מעלות, יחד עם שתי אחיות גדולות שלי ועוד נערים שנקלטו גם-כן במרכז הקליטה מעלות. במשך מספר חודשים למדתי עברית באולפן במעלות ובסוף יום הלימודים הייתי חוזר הביתה בהסעה מאורגנת של מרכז הקליטה עם נערים נוספים.

תקופה אחרי שהגענו לארץ אימא שלי חלתה ואחיות שלי היו צריכות לעזור לה ולטפל בה אך מכיוון שהיו גרות רחוק מאוד אחותי אמרצ' (יפה) עשת מאמץ רב ובסופו של דבר הצליחה להעביר את ההורים למרכז הקליטה בנתניה על מנת לטפל באימא שלי ככל שניתן.

אני ושתי אחיותי נשארנו ללמוד במעלות בקרית חינוך בתנאי פנימייה וזו בעצם זו היתה הפעם הראשונה שהתנתקתי מההורים שלי ולא ראיתם יום כפי שאני רגיל. בתחילה היה לי קשה מאוד אך שתי אחיותי הגדולות שנשארו איתי בפנימייה היו משענת עבורי ובכך סיימתי את הלימודים שלי באולפן.

בתום הלימודים שלי באולפן שנמשכו שנה העבירו אותי לפנימייה ליד נתניה אך כמעט כל התלמידים בכיתה היו צברים ישראלים מלבדי ועוד נער אתיופי אחד והיה לי קשה להשתלב מבחינה לימודית וחברתית בעיקר עקב קושי השפה, בראיה לאחור הייתי סך הכל שנה בארץ, סיימתי ללמוד עברית באולפן והייתי צריך להשתלב בכיתה עם ילדים שהתחילו את דרכם בגן. כל החברים שהיו איתי באולפן עברו לפנימיות אחרות.

לאחר זמן קצר מאוד ביקשתי לעבור לפנימייה אחרת והעבירו אותי לפנימייה דתית בשם שפיר בדרך לאשקלון אך גם הפעם הייתי בכיתה עם רוב של תלמידים צברים ישראלים ושובצתי בכיתה של מגמת חשמל. רוב חברי מהפנימייה הועברו לפנימיית מקווה ישראל שבחולון לחלק הדתי ואני הרגשתי בודד, לא התחברתי ולא השתלכתי במקום וביקשתי לעבור לפנימייה במקוה ישראל להצטרף לכל החברים שלי. היה קשה להעביר מפנימייה לפנימייה אך הייתי עקשן, לא ויתרתי ועמדתי על כך שאני חייב לעבור וללמוד במקום שבו ארגיש טוב יותר להצליח ולא להישאר מתוסכל.

בסופו של דבר הציבו לי תנאי שעלי לעשות מבחן ואם אעבור אותו תהיה לי אפשרות לעבור לפנימייה במקווה ישראל. לאחר התעקשות בלתי פוסקת שלי שלחו אותי להבחן במקווה ישראל, לשמחתי הרבה עברתי את המבחן וכעבור שבוע ימים עברתי לפנימייה במקווה ישראל.

בשנת 1992 עברתי לפנימייה במקווה ישראל התחלתי כיתה ט' ובכיתה פגשתי חברים מהאולפן במעלות וגם חברים חדשים, הכיתה הייתה מורכבת מנערים אתיופים מלבד במקצועות אנגלית ומתמטיקה שהיו גם נערים פרנג'ים כלומר צברים ישראלים. התלמידים בכיתה היו אחד אחד, מאוד חרוצים. הייתה

אווירה לימודית ותחרות מי יוציא את הציון הגבוה בכיתה. כל הכיתה שלי הייתה מגמה ביולוגית ל 5 יחידות.

החינוך היה חינוך אחר, שונה מהחינוך של היום לטובה, חינוך שבו היה כבוד למורים, כבוד למחנכים, כבוד למקום, כבוד לחברים, הערצה והערכה עד כדי כך שכשמורה היה ניכנס לכיתה היינו מכבדים אותו בקימה ורק אחר כך היה מתחיל/ה ללמד. במבט לאחור אני יכול לומר שנהגנו בכיתה בארץ כמו שהיה נהוג בבתי ספר באתיופיה עם הרבה כבוד, משמעת עצמית גבוהה וגם סוג של פחד משולב במודעות לחשיבות של הלימודים.

סיימתי כיתה יב' במגמה ביולוגית עם בגרות מלאה יחידות. אני חייב לציין שזו היתה התקופה הכי טובה שלי בהרבה מובנים. אלו היו שנים של בסיס בניית היסודות בחברה הישראלית, ומהר מאוד הבנתי שבשביל להצליח צריך ללמוד ואני מאמין דרך הלימודים ניתן להתגבר על מכשולים. בשנים שבהם הייתי תלמיד תיכון כל חופש עבדתי בעבודות שונות מזדמנות דבר זה איפשר לי לקנות כמעט כל דבר שרציתי כולל נעלים או ביגוד, ולא הייתה לי דרישה מיוחדת מהורי בתור נער.

בשנת 1995 עם סיום הלימודים בתיכון החלטנו יחד מספר חברים לדחות את השרות הצבאי וללכת ללמוד באוניברסיטה, לאחר שעברתי את מבחני המיון בלשכת גיוס תל השומר ביקשתי לדחות את השרות הצבאי ולהיות עתודאי והצבא אפשר לי ובסוף החופש הגדול בשנת 1995 התחלתי מכינה באוניברסיטת בר אילן, בשנה של המכינה שיפרתי ציונים, עשיתי בגרות באנגלית 4 יחידות ובסוף השנה עשיתי מבחן פסיכומטרי כחלק מתנאי הקבלה של האוניברסיטה ללימודי תואר ראשון. ביקשתי להתקבל לקרימינולוגיה אך בשל הציון שלי שלא היה כ"כ טוב, קיבלו אותי שנה ראשונה על תנאי ונתנו לי חלק מהקורסים של שנה א', את שנה א' סיימתי בהצלחה ואז בשנה ב' קיבלו אותי למחלקה קרימינולוגיה מקצוע – ראשי וסוציולוגיה מקצוע – משני.

הלימודים לתואר ראשון בכלל לא היו קלים אך הייתי מאוד נחוש להצליח.

ישבתי ללמוד למבחנים יותר זמן מאשר סטודנט ישראלי צבר, לא ויתרתי לעצמי והייתי חייב להצליח. במשפחה הייתי הסטודנט ראשון והרגשתי מודל לחיקוי לאחי הקטנים. ההורים והאחים הגדולים מאוד תמכו בי והרגשתי חובה לסיים את התואר ראשון ולא לאכזב את המשפחה בכלל וההורים בפרט.

אבא שלי היה מנקה רחובות כדי להביא הכנסה נוספת למשפחה וכדי לתמוך בי כלכלית בזמן שהייתי סטודנט והרגשתי אחריות כבדה מכך. היום 22 שנים אחרי זה אני מבין שהתואר הראשון שעשיתי זה למען הקידום שלי בלבד. באותם שנים שבהם הייתי סטודנט גרתי בשכירות היו הוצאות רבות לולי העזרה של ההורים שלי, אחים ואחיות וכמובן משרד הקליטה לא הייתי מסיים את לימודי לתואר ראשון וזה המקום להודות לכולם ובראש בראשונה להורי שיבדלו לחיים ארוכים. ההורים שלי תמיד דחפו אותנו ותמכו בנו שנלך ללמוד ואכן שנה אחרי אחי הקטן ממני (אשטו) הלך בעקבותיי, עשה מכינה במכללת ספיר בדרום וסיים תואר ראשון מהנדס חשמל כיום קצין בצה"ל רס"ן.

בשנת 1999 סיימתי תואר ראשון בקרימינולוגיה- מקצוע ראשי וסוציולוגיה מקצוע- משני באוניברסיטת בר אילן. כשכל הזמן מעמיקה בי התובנה שעל מנת להצליח בחיים ולהשתלב בארץ בצורה טובה חובה ללמוד ולרכוש מקצוע טוב למען עצמך וגם למען ילדיך. בחופש הגדול של לימודי התואר שלי עשיתי טירונות בצה"ל והייתי יוצא לתעסוקה מבצעית בצה"ל.

בשנת 2000 התגייסתי לצבא למלא את חובותיי כמו כל אזרח במדינה ובתור עתודאי שובצתי בחיל חינוך בתל השומר, על פי התכנית הייתי אמור לקבל קצין עתודאי אקדמאי אך נודע לי שאין תקן ועליי לשמש חייל רגיל. באותה שנה חבר שלמד איתי בבר אילן התגייס למשטרה לעשות את השרות הצבאי שלו וסיפר לי שהשרות הצבאי שלו במשטרה מאוד מעניין ואפילו בהמשך ניתן לחתום קבע. לאחר כשלושה חודשים ביקשתי מהצבא לשחרר אותי כדי לעשות את השרות הצבאי שלי במשטרת ישראל, בתחילה נעניתי בשלילה, אך התעקשתי לעבור ובסופו של דבר הצבא הסכים שאני אמשיך את השרות הצבאי שלי במשטרת ישראל מה שניקרא שח"מ (שרות חובה במשטרה). נשלחתי לראיון במטה

הארצי של המשטרה בירושלים ולאחריו, התבשרתי, לשמחתי הרבה שקיבלו אותי למשטרה בתור שח"מ.

באמצע שנת 2000 הגעתי למשטרת תחנת מסובים מרחב דן והתגייסתי ליחידת סיור. במסגרת התפקיד כסייר בפעם הראשונה הצטרפתי לשוטר בניידת סיור והרגשתי שהשגתי את מה שרציתי ומהר מאוד הבנתי את גודל אחריות שלי כשוטר שצריך לטפל באירועים שונים ומגוונים. מספר שבועות לאחר מכן יצאתי לקורס שוטרים ליד נתניה במשך שבועיים, אימוני כושר מבצעי, הכרת נשק ומטווחים, בהמשך קורס שוטרים בסיסי בשפרעם ליד קריית אתא במשך מספר מחודשים ואת הקורס שוטרים סיימתי כחניך למופת. בתום קורס שוטרים חזרתי לתחנת מסובים לשרת ביחידת סיור ובמסגרת תפקידי כשוטר סיור למדתי דברים רבים מאוד לחיים, הכרתי אנשים נפלאים, מסורים לעבודה, ראיתי אנשים שעושים עבודת קודש ימים כלילות על מנת לתת שרות לאזרחים ולהפוך את הסביבה למקום הרבה יותר נעים וטוב. במסגרת תפקידי כסייר התחברתי מאוד לעבודת המשטרה ומצאתי בה עניין רב והרגשתי אף שאני תורם למערכת בתפקידי הנוכחי והכרתי חברים טובים ואמתיים. לשרות הצבאי הגעתי יחסית בוגר בגיל 21 עם תואר ראשון ולא בגיל 18 והדבר איפשר לי להיות מאוד אחראי, מקצועי ואף לצאת למשמרת עם מתנדב ולא עם שוטר נוסף, במהלך שרותי נחשפתי לאירועים רבים הכולל פיגוע ליד אוניברסיטת בר אילן שבו לקחתי חלק בטיפול האירוע.

מצאתי עניין רב בעבודת המשטרה ולקראת סיום השרות הצבאי ביקשתי מהמפקדים שלי להתגייס לקבע ולשרת בתחנת מסובים. הייתי מוערך מצד המפקדים שלי אשר המליצו עליי להתגייס לקבע וזמן קצר לפני שהשתחררתי עשיתי את המבחן של המשטרה בלשכת גיוס בת"א.

בחודש אוגוסט 2003 השתחררתי מהצבא בצפייה להתגייס לקבע במשטרה אך באותה תקופה מפקד תחנת מסובים הודיע לי שכרגע אין תקן במסובים והיות ואני חייב להתגייס עכשיו יש תקן במרחב יפתח לסייר, בתחילה הייתי מאוד עצוב, מאוד רציתי לחזור לתחנת מסובים לחברים שהכרתי, למקום שאני

18 אייל גרמאי

נתבקשתי ע"י חברי רפ"ק שי יאסו לכתוב מעט על מסע העלייה הפרטי שלי לישראל מנקודת מבט אישית. המסע האישי שלי לארץ המובטחת התחיל בשנות השמונים, בעשור הראשון לחיי, נחשפתי להתעוררות ושיח על העלייה לארץ ישראל בין הוריי ותושבי הכפר שלי – "קפתה" - כפר אפריקאי טיפוסי עם סממנים קהילתיים ברורים, כפר שערבות הדדית וסיוע איש לרעהו היו חלק ממסד החיים השיתופיים בקהילה, נולדתי בכפר זה, שחיים בו יהודים, מוסלמים ונוצרים בהרמוניה מוחלטת וכבוד הדדי. היהדות שלנו הייתה ברורה לכולם ומובהקת, כמו כל ילד יהודי בגולה, גדלתי על סיפורי ירושלים של זהב, שיום יבוא ונחיה בארץ ההיסטורית, הטבעית והמובטחת-ארץ ישראל.

יש לומר שאין זה סוד שישנם עדויות על קיומה של קהילה יהודית באתיופיה כבר לפני 2000 שנה. בשנת 1973 פרסם הרב עובדיה יוסף ז"ל חוות דעת ובה נקבע כי "הפלאשים הם צאצאי שבטי ישראל..." וקרא להצילים מהיטמעות והתבוללות בכלל האוכלוסייה. בזכות חוות דעת זאת ואחרי מאבק ממושך הוכרה זכות השיבה של יהודי אתיופיה. בשנת 1975 חלה הרעה במצבה של קהילת יהודי אתיופיה בעקבות נפילת שלטונו של הקיסר היילה סלאסי ועליית

מכיר אך מפקד התחנה התעקש שאני אתגייס עכשיו, כהיום בדיעבד אני מבין למה מפקד התחנה התעקש שאני אתגייס בשנת 2003 ולא בשנת 2004.

בחודש דצמבר 2003 התגייסתי למרחב יפתח ליחידת סיור יחס 3 והמשכתי את תפקידי כסייר במרחב יפתח ת"א. במשך מספר שנים שרתי כסייר וזה המקום לומר שהתואר ראשון שעשיתי נתן לי תגמול לשכר החודשי, תמיד עשיתי את התפקיד שלי על הצד הטוב ביותר וזה החינוך שקבלתי מהבית ובהמשך ביקשתי לעבור לחקירות נוער ובשנת 2007 עברתי למחלק נוער בתור חוקר נוער. במשך 9 שנים עבדתי במחלק נוער כחוקר נוער וגם כבלש נוער ושימשתי ראש צוות. ביולי 2015 הוצע לי להיות מפקד שוטר קהילתי בתחנת יפו על מנת לתת שירותי משטרה לקהילה האתיופית שגרה ביפו ונעניתי בחיוב לתפקיד, ואני נותן שירותי לקהילה ולכל אזרח אשר זקוק לשירותי משטרה.

בשנת 2009 הקמתי בית בישראל עם בת זוגי פיקרה מולו ואנו חיים באושר עם שלושת ילדנו.

היום אני יכול להגיד בפה מלא אחרי המעשה הבלתי מתפשר שעשינו בעליטנו לארץ ישראל, כל חלום ניתן להגשמה רק אם נרצץ בכך.